

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4902/2025
19.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Јасмине Стаменковић, Татјане Миљуш, Татјане Ђурица и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца DIRECT FACTOR ДОО Београд, чији је пуномоћник Дејан Симић, адвокат у ..., против туженог АА из ..., чији је привремени заступник Владимир Остојић, адвокат у ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 2375/20 од 07.11.2024. године, у седници одржаној дана 19.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 2375/20 од 07.11.2024. године.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Вишег суда у Београду Гж 2375/20 од 07.11.2024. године у ставу првом, другом и трећем изреке, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Младеновцу П 526/19 од 05.12.2019. године у ставу првом и другом изреке, и **ОДБИЈА** захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка по ревизији у износу од 18.000,00 динара, у року од 8 дана од дана достављања преписа ове пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу П 526/19 од 05.12.2019. године, у ставу првом изреке, одржано је на снази решење Основног суда у Младеновцу о усвојеном платном налогу Пл 1310/2018 од 03.09.2018. године, којим је обавезан тужени да тужиоцу по основу паркинг налога бр. 141283 од 11.09.2017. године; паркинг налога бр. 139596 од 08.09.2017. године; паркинг налога број 139571 од 07.09.2017. године; паркинг налога број 141292 од 12.09.2017. године; паркинг налога број 141824 од 13.09.2017. године; паркинг налога број 141747 од 14.09.2017. године; паркинг налога број 139494 од 15.09.2017. године и Уговора о уступању потраживања од 30.01.2018. године, исплати износе ближе наведене у ставу првом изреке првостепене пресуде са

законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате, као и да тужиоцу исплати износ од 10.900,00 динара на име трошкова издавања платног налога. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова парничног поступка накнади износ од 62.745,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом уплати у пролазни депозит Основног суда у Младеновцу износ од 22.500,00 динара на име трошкова постављеног привременог заступника и о достављеној уплати достави суду доказ.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 2375/20 од 07.11.2024. године, и то ставом првим, преиначена је првостепена пресуда тако што је укинута у целости решење Основног суда у Младеновцу Пл.бр.1310/2018 од 03.09.2018. године, којим је усвојен платни налог и обавезан тужени да тужиоцу по основу паркинг налога бр. 141283 од 11.09.2017. године, паркинг налога бр. 139596 од 08.09.2017. године, паркинг налога бр. 139571 од 07.09.2017. године, паркинг налога бр. 141292 од 12.09.2017. године, паркинг налога бр. 141824 од 13.09.2017. године, паркинг налога бр. 141747 од 14.09.2017. године и паркинг налога бр. 139494 од 15.09.2017. године и Уговора о уступању потраживања од 30.01.2018. године исплати износе од по 1.253,00 динара за сваки наведени налог са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате и тужбени захтев тужиоца одбија као неоснован. Ставом другим изреке, одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде преиначена је и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом трећим изреке, жалба туженог изјављена против става трећег изреке првостепене пресуде одбачена је као недозвољена. Ставом четвртим, тужилац је обавезан да туженом на име трошкова другостепеног поступка накнади износ од 12.000,00 динара.

Против преиначујућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије, у смислу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11,...10/23) Врховни суд је оценио да су испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, ради уједначавања судске праксе, те је донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, тужилац је дана 30.08.2018. године Основном суду у Младеновцу поднео тужбу са предлогом за издавање платног налога против овде туженог, а ради намирења новчаног потраживања у износу од 8.771,00 динара. Основни суд у Младеновцу је решењем Пл 1310/2018 од 03.09.2018. године, усвојио предложени платни налог и одредио трошкове тужиоца у износу од 10.900,00 динара. По приговору туженог на донето решење о платном налогу, суд је исто укинуо и предмет доставио парничном одељењу на даље решавање. Туженом су дана 07.09.2017. године, 08.09.2017. године, 11.09.2017, 12.09.2017, 13.09.2017, 14.09. и 15.09.2017. године, радници ПД „Метропаркинг МЛЦ“ доо Младеновац, уручили паркинг налоге број 139494, 141747, 141824, 141292, 139571, 139596 и 141283, у износима од по 1.253,00 динара, јер је возилом рег. ознака ... користио паркинг место супротно Одлуци о јавним паркиралиштима, односно није платио паркинг место. Даном 30.01.2018. године ПД „Метропаркинг МЛЦ“ доо

Младеновац, Уговором о цесији уступио је потраживање према туженом овде тужиоцу DIRECT FACTOR ДОО Београд. Тужилац је дана 08.02.2018. године, 09.02.2018, 12.02. и 14.02.2018. године, упутио туженом опомене пред утужење уз обавештење о уступању потраживања са налогом да тужени у накнадном року од три дана плати главни дуг по основу неплаћених паркинг налога. Упућене опомене су се вратиле као неуручене.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је нашао да је тужбени захтев основан и одржао је на снази решење о издавању платног налога применом члана 460. став 4. ЗПП. Приговор недостатка активне легитимације сматрао је неоснованим јер је предузеће „Метропаркинг МЛЦ“ доо Младеновац уступило тужиоцу доспела, а ненаплаћена потраживања. Сматра да за пуноважност Уговора о уступању потраживања није од утицаја чињеница да ли је Општина Младеновац дала сагласност за закључење. Применом члана 262, 277. и 324. ЗОО, као и применом члана 9в, 16, 17, 18. и 18в Одлуке о јавним паркиралиштима донео је предметну одлуку. Насупрот становишту првостепеног суда, другостепени суд, преиначио је првостепену одлуку и у целости одбио тужбени захтев јер сматра да због изостанка обавештења дужника о уступању потраживања предметни уговор није произвео правна дејства позивајући се на одредбу члана 438. став 1. ЗОО.

По оцени ревизијског суда основани су наводи ревидента да је погрешан закључак другостепеног суда да предметни Уговор о цесији није произвео правно дејство.

Одредба члана 438. став 1. Закона о облигационим односима, прописује да за пренос потраживања није потребан пристанак дужника, али је уступилац дужан обавестити дужника о извршеном поступању. Испуњење извршено уступеоцу пре обавештења о уступању пуноважно је и ослобађа дужника обавезе, али само ако није знао за уступање, иначе обавеза остаје и он је дужан да је испуни.

Уступањем потраживања се не мења положај дужника у погледу обавеза која га терети. Једина промена за њега се огледа у томе што он након уступања, уместо уступеоцу, дугује пријемнику. Због тога се за пуноважност цесије не захтева пристанак дужника. С обзиром да за пуноважност уговора о уступању потраживања није потребан пристанак дужника, то на правну ваљаност цесије не може да утиче ни чињеница да дужник о уступању претходно није био обавештен. Дужност да обавести дужника о уступању потраживања лежи, према ЗОО, на уступеоцу. Пропуштање да изврши ову дужност има за последицу да уколико дужник испуни своју обавезу према уступеоцу то ће бити пуноважно и довешће до престанка његове обавезе. Односно, ако дужник није био обавештен о уступању потраживања он по правилу не може знати да му уступилац није више поверилац, па због тога исплата обавезе уступеоцу и доводи до престанка његове обавезе.

С тим у вези, погрешан је закључак другостепеног суда да Уговор о уступању од 30.01.2018. године, између ПД „Метропаркинг МЛЦ“ доо Младеновац, и овде тужиоца „DIRECT FACTOR“ ДОО Београд, није произвео правно дејство јер дужник није обавештен о извршеном уступању. Напротив, Уговор о уступању потраживања произвео је правно дејство, а тужилац „DIRECT FACTOR“ ДОО Београд, активно је легитимисан за вођење ове парнице.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, овај суд закључује да је првостепени правилно усвојио тужбени захтев за исплату дуга због неплаћања паркинг карте правилно примењујући одредбе члана 455 Закона о парничном поступку, одредбе чланова 262, 277 и 324. Закона о облигационим односима, као и одредбе чланова 9в, 16, 17, 18 и 18в Одлуке о јавним паркиралиштима. Код чињенице да је тужени користио услугу јавног паркиралишта, а да за наведену услугу није платио дневну карту нити је

поступио по издатим платним налозима за плаћање дневне карте бр. 139494, 141747, 141824, 141292, 139571, 139596 и 141283, све у износима од по 1.253,00 динара, то је тужбени захтев основан.

Стога, одлуку као у ставу другом изреке, Врховни суд донео је применом одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку.

Применом члана 165. став 2. Закона о парничном поступку, а у вези са одредбом члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу трећем изреке и досудио тужиоцу трошкове за састав ревизије у износу од 18.000,00 динара. Тужилац нема право на захтевано увећање за износ ПДВ-а јер није доставио рачун као доказ да је настала обавеза плаћања ПДВ-а.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић